

از اعتراف به دلگرمی

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: دانیال ۹؛ ارمیا ۲۵: ۱۱، ۱۲: ۲۹؛ ۱۰: ۱۰؛ دوم پادشاهان ۱۹: ۱۵ تا ۱۹ متی ۵: ۱۶؛ یعقوب ۵: ۱۶.

آیه حفظی: «ای خداوند، دعای ما را بشنو، ای خداوند ما را بیمارز. ای خداوند، به تقاضای ما گوش بده و آن را اجابت نما، شتاب کن و تأخیر مکن زیرا که نام تو بر این قوم و بر این شهر قرار دارد.» (دانیال ۹: ۱۹).

دانیال باب ۹ حاوی یکی از بزرگترین و مهم ترین دعاهاى کتاب مقدس است. دانیال در همه لحظات خطیر زندگى خود برای مقابله با چالش هاىی که در پیش روی خود داشت به دعا متوسل می شد. هنگامی که دانیال و یارانش به دلیل رویای اسرارآمیز پادشاه بت پرست، در آستانه از دست دادن جانشان بودند، نبی با دعا به خدا تقرب می جوید (دانیال ۲). وهنگامی که فرمان حکومتی مبنی بر اینکه، دعا و طلب هرچیزی از هر خدایی بجز پادشاه را ممنوع کرده بود، دانیال همچنان هر روز بسوی اورشلیم دعا می کرد (دانیال ۶). بنابراین، هنگامیکه دعای دانیال باب ۹ را در نظر می گیریم، به ما اجازه می دهد که به یاد آوریم که رویای ۲۳۰۰ صبح و شام در دانیال باب ۸ نبی را بسیار تحت تاثیر قرار داده است. اگرچه خطوط کلی آن نبوت شرح داده شده بود، دانیال نمی تواند مفهوم دوره زمانی بیان شده در گفتگو بین دو موجود آسمانی را بفهمد: «دو هزار و سیصد روز طول خواهد کشید؛ بعد معبد بزرگ دوباره آباد خواهد شد» (دانیال ۸: ۱۴). فقط اکنون، در باب ۹، این بار باز هم، پرتو نور امید بیشتری به نبی در پاسخ دعای خالصانه داده می شود.

درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۱۷ اسفند - March ۷ آماده شوید.

محور کلام خدا

دانیال باب ۹: ۱، ۲ را بخوانید. دانیال می‌گوید که او نبوت را « از کتابهایی که بدقت مطالعه کرده فهمیده » است. منظور او چه کتابی یا کتابهایی از کتاب مقدس بوده است؟

همانطور که ما به این دعا نگاه می‌کنیم، متوجه می‌شویم که آن دعا در اثر مطالعه ای عمیق در مورد الهام قبلی خداوند به موسی و انبیا ناشی می‌شود. دانیال از نوشته های ارمیا می‌فهمد که دورهٔ اسارت او هفتاد سال طول خواهد کشید (نگاه کنید به ارمیا ۲۵: ۱۱، ۱۲؛ ارمیا ۲۹: ۱۰)، دانیال اهمیت لحظه تاریخی را در زمان زندگی خود درک می‌کرد. به خاطر داشته باشید که دانیال این دعا را در سال ۵۳۹ ق.م. قرائت می‌کند، سالی که امپراتوری ایران جایگزین بابل می‌شود. تقریباً هفتاد سال از زمان پیروزی نبوکدنصر بر اورشلیم و نابودی معبد سپری شده است. بنابراین براساس پیشگویی ارمیا، بزودی قوم خدا به وطن خود باز خواهند گشت. با اطمینان به کلام خدا، دانیال می‌داند که اتفاق مهمی برای مردمش در حال رخ دادن است، درست همانگونه که خدا در کلامش قول داده، تبعید در بابل باید بزودی پایان گیرد، و یهودیان به خانه خود باز خواهند گشت. همچنین دانیال از مطالعه کلامی که در دسترس داشت، متوجه می‌شود که چقدر گناهان مردمش بزرگ و جدی هستند. از آنجائی که آنها پیمان خود را شکسته اند رابطهٔ خود را با خدا قطع کردند؛ بنابراین تبعید، نتیجه اجتناب پذیری از این بد عهدی است (لاویان ۲۶: ۱۴ تا ۴۵). در همین حال، این مطالعه الهام خداوند است که دانیال را آماده می‌کند تا حساسیت دوران را درک کند و به او حس ضرورت دعا و درخواست از خدا به نیابت از مردم را می‌بخشد. همانطور که ما به روزهای آخر تاریخ زمین نزدیک می‌شویم، ما بیش از هر زمان دیگری نیاز به مطالعه کلام خدا و زندگی بر اساس آنرا داریم. فقط کتاب مقدس می‌تواند توضیحی معتبر از دنیائی که در آن زندگی می‌کنیم در اختیار ما بگذارد. از این گذشته کتاب مقدس داستان مجادلهٔ بزرگ بین نیکویی و بدی را نقل می‌کند، بدین ترتیب بیان می‌کند که تاریخ بشریت با نابودی شیر و برپایی پادشاهی ابدی خداوند به پایان خواهد رسید. هرچه بیشتر کتاب مقدس را مطالعه کنیم، بهتر می‌توانیم وضعیت دنیای معاصر و جایگاه خود را در آن درک کنیم، همچنین دلایل امید ما در بحبوحه دنیایی که هیچ امیدی به آن نیست.

چنانچه به دنیا نگاه کنید، خیلی چیزها از حس و معنایی برخوردار نیست. پس چطور کتاب مقدس می‌تواند به ما کمک کند تا علت برخی رخدادهای را در دنیا درک کنیم.

درخواست و تمنا فیض

دانیال باب ۹: ۳ تا ۱۹ را بخوانید. دانیال بر چه اساسی تمناهای رحمت می کند؟

بطور خاص، ما باید در این دعا به چند نکته توجه کنیم. اول، در هیچ جایی از دعا دانیال برای مصیبت هایی که بر سر مردم یهود آمده درخواست هیچ گونه توضیحی از خداوند نمی کند. او دلیل آنرا می داند. در حقیقت، بخش عمده ای از دعای او شامل اینست که دانیال خود، علت را بیان می کند: «ما از تو سرپیچی کرده ایم و قوانین تو را که بوسیله انبیاییت به ما داده ای، زیر پا گذاشته ایم» (دانیال ۹: ۱۰). آخرین باری که ما در باره دانیال صحبت کردیم او نیاز به درک موضوعی را داشت که در پایان باب ۸ بود، هنگامی که او می گوید که رویای ۲۳۰۰ صبح و شام را نمی فهمد (نگاه کنید به دانیال ۸: ۲۷).

نکته دوم اینست که این دعای درخواست رحمت و لطف خداوند و اراده او برای بخشش امتش می باشد، حتی با اینکه آنان گناهکارند و بدی کرده اند. بدین ترتیب، ما در اینجا یک تصویر قوی از انجیل، و از مردم گناهکار یعنی کسانی که هیچ شایستگی از خودشان نشان نداده اند را مشاهده می کنیم، و علیرغم اینکه شایسته نیستند و کاری برای بدست آوردن رحمت خداوند نکرده اند ولی به دنبال آن هستند. آیا این نمونه ای از موضعی نیست که هر کدام از ما در برابر خداوند داریم؟

دانیال باب ۹: ۱۸ ، ۱۹ را بخوانید. دانیال چه دلایل دیگری را به خداوند برای اجابت دعایش ارائه می دهد؟

یکی دیگر از جنبه های دعای دانیال که شایسته است به آن اشاره کنیم اینست: توسل به تکریم نام خداوند است. یعنی، دعا برای راحتی و آسایش شخص خود دانیال و یا مردم او نیست، بلکه به خاطر خود خداوند است (نگاه کنید به دانیال ۹: ۱۷ تا ۱۹). به عبارت دیگر، این درخواست باید عطا می شد بخاطر این که نام خداوند تکریم خواهد یافت.

دوم پادشاهان باب ۱۹: ۱۵ تا ۱۹ را بخوانید. به چه صورت هایی دعای حزقیال شبیه به دعای دانیال است؟ متی باب ۵: ۱۶ در مورد اینکه چگونه ما نیز می توانیم خدا را جلال دهیم، چه می گوید؟

ارزش شفاعت

دانیال باب: ۵ تا ۱۳ را بخوانید. چه چیزی در مورد این حقیقت قابل توجه است که مرتب دانیال می‌گوید «ما» مرتکب اشتباه شده ایم و از اینرو خود را هم در گناہانی که در نهایت منجر به چنین مصیبتی برای مردم شد، دخیل می‌کند؟

دعای دانیال تنها یکی از دعاہای مهم شفاعت در کتاب مقدس است. چنین دعاہایی قلب خدا را لمس می‌کند، داوری را متوقف می‌کند و در عوض از دست دشمنان رهایی می‌بخشد. هنگامی که خدا آماده است تا قوم یهود را نابود کند، شفاعت موسی او را از این کار باز می‌دارد و مانع او می‌شود (خروج ۳۲: ۷ تا ۱۴؛ اعداد ۱۴: ۱۰ تا ۲۵). حتی هنگامی که خشکسالی شدید در حال از پا در آوردن زمین است، خدا به دعاہای ایلیا پاسخ می‌دهد و باران را برای احیای دوباره زمین می‌فرستد (اول پادشاهان ۱۸).

همانطور که ما برای اعضای خانواده، دوستان و سایر مردم یا موقعیت‌های دیگر دعا می‌کنیم، خداوند دعاہای ما را می‌شنود و می‌تواند مداخله کند. برخی اوقات ممکن است مدت زمان زیادی طول بکشد تا خداوند پاسخ دعا را بدهد، اما می‌توانیم اطمینان داشته باشیم که خداوند هرگز نیازهای فرزندان خود را فراموش نمی‌کند.

در اینجا، دانیال نقش یک شفیع یا میانجی بین خدا و مردم را بازی می‌کند. او از مطالعه کلام خدا می‌فهمد که چگونه مردم گناهکار شده‌اند، همانطور که از اجرای احکام خدا تخطی کردند و هشدارهای او را نادیده گرفتند. بنابراین، دانیال با شناخت شرایط روحی نوامیدانه مردم برای بهبودی و آمرزش آنان دعا می‌کند. اما همچنین نبی مُعرف مردمش است. از برخی جنبه‌ها دانیال نقش مسیح، شفاعت‌کننده ما را به تصویر می‌کشد (یوحنا ۱۷). با اینحال یک تفاوت اساسی وجود دارد: مسیح «عاری از گناه» است (عبرانیان ۴: ۱۵) و بنابراین نیازی به اعتراف گناه خود و یا قربانی برای بخشش خودش ندارد (عبرانیان ۷: ۲۶، ۲۷). اما او خود را به طریق خاصی مانند گناهکاران معرفی می‌کند: «خدا بار گناہان ما را بر دوش مسیح بی‌گناه گذاشت، تا ما به عنوان پیروان او، آن طور که مورد پسند خداست، نیک و عادل شویم» (دوم قرنتیان ۵: ۲۱).

«اگر شما همه چیزهای خوب، مقدس و شریف و دوست داشتنی را در کنار هم در وجود انسان قرار دهید و به حضور فرشتگان خدا بیاورید تا در نجات انسان و نشان دادن شایستگی او نقشی داشته باشد، این پیشنهاد و قیاس منطقی شما به عنوان پیمان شکنی محسوب شده و رد خواهد شد.» (الن جی وایت، ایمان و اعمال،

کار مسیح

دعای شفاعت دانیال به دو نگرانی اصلی می پردازد: گناهان مردم و ویرانی اورشلیم. بنابراین، پاسخ خدا به دو درخواست می باشد. از طریق مسیح، مردم رهایی خواهند یافت و قدس مسح و تدهین می شود. بهر حال به دو درخواست ویژه او به گونه ای پاسخ داده می شود که بالاتر از ضرورت دوران تاریخی دانیال است: کار مسیح به نفع کل نسل بشر خواهد بود.

دانیال باب ۹: ۲۱ تا ۲۷ را بخوانید. چه کاری در مدت دوران ۷۰ هفته باید انجام می شد؟ چرا تنها مسیح می توانست این کار را تمام کند؟

۱. « پایان دادن به تخلف و سرپیچی ». واژه عبری برای « سرپیچی » (pesha) سرپیچی و سرکشی ارادی از طرف افراد پست و زبون بر علیه افراد برتر و عالی (برای مثال، امثال ۲۸: ۲۴) را نشان می دهد. این کلمه همچنین در کتاب مقدس با توجه به مخالفت آشکارای انسان ها با خداوند آمده است (حزقیال ۲: ۳). با اینحال، با خون مسیح، سرکشی و عصیان بر علیه خدا متوقف شد و به انسان شایستگی هایی که از تپه جلجتا سرچشمه می گیرد، اعطا گردید.

۲. « پایان دادن به گناه ». این فعل به مفهوم « مهر وموم » است و در اینجا به معنای اینست که گناه بخشیده شده است. از زمان سقوط انسان، نسل بشر نتوانسته مطابق معیارهای خدا زندگی کند، اما مسیح ما را از تمام قصورات و اشتباهاتی که مرتکب شده ایم تبرئه خواهد کرد.

۳. « آشتی به خاطر بیگناهی ». همانطور که پولس می گوید: « زیرا اراده خدا بر این تعلق گرفت که او دارای الوهیت کامل باشد. و به وسیله مسیح، همه چیز را با خود آشتی داد و به وسیله ریختن خون مسیح بر روی صلیب، صلح و دوستی بین خدا و هر آنچه در آسمان و زمین است، برقرار گردید » (کولسیان ۱: ۱۹، ۲۰). در اینجا نیز، فقط عیسی مسیح است که می تواند این واقعیت را برای ما به ارمغان بیاورد.

۴. « آوردن عدالت ابدی ». مسیح به جای ما بر روی صلیب رفت و بدین وسیله ما را متبارک ساخت تا عادل بشمار آییم. ما فقط از طریق ایمان می توانیم عادل شویم و عدالتی را که از جانب خداست را دریافت کنیم.

۵. « مهر و موم شدن رویا و نبوت ». هنگامی که مسیح خود را قربانی کرد، پیشگویی های عهد عتیق که اشاره به کار تدهین و کفاره او داشت به تحقق پیوست و کامل و مهر و موم شد و به این معنا که او این کار را کامل کرد.

۶. « و برای تدهین مقدس ترین ». منظور از مقدس ترین در اینجا شخص نیست، بلکه مکان است. بنابراین، شرح حال به تدهین جایگاه مقدس آسمانی اشاره دارد، همانطور که مسیح در آنجا به عنوان کاهن اعظم ما حضور دارد (عبرانیان ۸: ۱).

۱۵ اسفند

پنجشنبه

تقویم نبوی

در پایان نبوت ۲۳۰۰ صبح و شام، نبی در حیرت است که چرا نمی تواند آنرا بفهمد (دانیال ۸: ۲۷). جبرئیل ده سال بعد، برای کمک به « درک » دانیال از رویا نزد او می آید (دانیال ۹: ۲۳). این مکاشفه آخری، اطلاعات گم شده را به او می دهد و بر ملا می سازد که کار مسیح در پایان یک دوره هفتاد هفته ای کامل خواهد شد. بر اساس اصل روز-سال و دوره وقایع پیشبینی شده، هفتاد هفته باید به مفهوم ۴۹۰ سال باشد. و نقطه آغاز این دوران، فرمان بازگشت یهودیان و بازسازی اورشلیم است (دانیال ۹: ۲۵). این فرمان توسط اردشیر پادشاه در سال ۴۵۷ ق. م. صادر شد. این حکم به یهودیان اجازه می داد تا تحت رهبری عزرا و نحمیا اورشلیم را بازسازی کنند (عزرا ۷). براساس کلام، هفتاد هفته « مقرر شده » یا « جدا شده ». این نشانگر اینست که مدت زمان ۴۹۰ سال از یک دوره زمانی طولانی تر، یعنی از ۲۳۰۰ سال مقرر شده در روای باب ۸ جدا شده است. از این مسئله می شود نتیجه گرفت که ۲۳۰۰ و ۴۹۰ سال باید هر دو دارای یک نقطه شروع مشترک یعنی ۴۵۷ ق. م. باشند.

نبوت هفتاد هفت به سه بخش تقسیم می شود: هفت هفته، شصت و دو هفته، و هفتادمین هفته.

هفت هفته (۴۹ سال) به احتمال زیاد به مدت زمان بازسازی اورشلیم اشاره دارد. پس از این هفت هفته، شصت و دو هفته (۴۳۴ سال)، تا آمدن « مسیح سرور » (دانیال ۹: ۲۵) خواهد بود. بنابراین، ۴۸۳ سال بعد از فرمان اردشیر، یعنی در سال ۲۷ بعد از میلاد، عیسی مسیح بوسیله روح القدس تعمید می گیرد و برای انجام رسالتش مسح می شود.

در طول هفتادمین هفته، وقایع مهم دیگری رخ خواهد داد: ۱. « مسیح بریده خواهد شد » (دانیال ۹: ۲۶)، که اشاره به مرگ مسیح دارد. ۲. مسیح برای یک هفته عهده را با بسیاری استوار خواهد کرد (دانیال ۹: ۲۷)، این رسالت ویژه عیسی و رسولان برای ملت یهود است. این عهده جدید در طی آخرین « هفته » از سال ۲۷ تا سال ۳۴ بعد از میلاد است. ۳. « اما در نیمه آن هفته، قربانی و هدیه را متوقف خواهد ساخت » (دانیال ۹: ۲۷). سه سال و نیم بعد از تعمید او (یعنی در وسط هفته)، مسیح به مراسم قربانی پایان می دهد - به این معنا که

دیگر آن نبوت از برجستگی برخوردار نیست- با قربانی شدن مسیح به عنوان قربانی نهایی و کامل شدن عهد جدید، دیگر نیازی به قربانی حیوانات نیست. هفته آخر نبوت ۷۰ هفته، در سال ۳۴ بعد از میلاد هنگامی که استیفان به شهادت می‌رسد و پیام انجیل نه تنها به یهودیان بلکه به همه امت ها نیز می‌رسد، به پایان می‌رسد.

دانیال باب ۹: ۲۴ تا ۲۷ را بخوانید. ما حتی در میان امید بزرگ و قول مسیح، دربارهٔ خشونت، جنگ و خرابی ها می‌خوانیم. چگونه این مطلب می‌تواند به ما کمک کند که در میان بلایای زندگی، مطمئن باشیم که هنوز امیدی وجود دارد؟

جمعه

۱۵ اسفند

تفکری فراتر: در زیر نموداری وجود دارد که توضیح می‌دهد، چگونه نبوت ۷۰ هفته دانیال ۹: ۲۴ تا ۲۷، پیوند خورده با نقطه شروع نبوت ۲۳۰۰ سال دانیال ۸: ۱۴. اگر شما ۲۳۰۰ سال را از ۴۵۷ ق.م. قبل از میلاد محاسبه کنید (به یاد داشته باشید که صفر سال که وجود ندارد را حذف کنید)، به سال ۱۸۴۴ می‌رسید؛ یا، اگر شما ۱۸۱۰ سال باقی مانده را از سال ۳۴ بعد از میلاد حساب کنید (از ۲۳۰۰، ۴۹۰ سال اول را کم کنید)، باز هم شما سال ۱۸۴۴ را بدست می‌آورید. بنابراین، پاکسازی معبد مقدس در دانیال ۸: ۱۴ می‌تواند در سال ۱۸۴۴ آغاز شده باشد.

همچنین توجه کنید، چگونه تاریخ ۱۸۴۴ با آنچه که در دانیال باب ۷ و ۸ می‌بینیم، مطابقت دارد. یعنی داوری در دانیال باب ۷، همان چیزی است که تطهیر خیمه خداوند در دانیال باب ۸ (نگاه کنید به دروس دو هفته آخر) است که بعد از ۱۲۶۰ سال آزار و جفا (دانیال ۷: ۲۵) و هنوز قبل از دومین بازگشت مسیح و برپایی پادشاهی ابدی خداوند اتفاق می‌افتد.

نبوت ۲۳۰۰ ساله

۱۸۴۴	سال ۱۸۱۰	سال ۴۹۰ ق.م.	سال ۳۴ ب. م.	سال ۴۵۷ ق.م.
------	----------	--------------	--------------	--------------

سؤالاتی برای بحث

۱. محققان می‌گویند در واقع، نبوت ۲۳۰۰ روز و ۷۰ هفته هر دو یک نبوت هستند، چرا آنها همچنین ادعایی دارند؟ چه اثبات و گواهی می‌توانید برای اثبات این ادعا پیدا کنید؟

۲. چه چیزی را می توانیم از شفاعت دانیال یاد بگیریم که در دعای شفاعت‌مان در زندگی به ما کمک کند؟

۳. قربانی شدن مسیح از جانب ما، تنها امید ماست. چگونه این امید کمک می کند تا ما فروتن باشیم، حتی مهم‌تر از همه با دیگران مهربان باشیم و آنان را ببخشیم؟ لوقا باب ۷: ۴۰ تا ۴۷ چه می خواهد به همه ما بگوید؟

۴. توجه کنید که چقدر کتاب مقدس در محور و اساس دعای دانیال و امید او قرار دارد. از این گذشته، ملت بطور خیلی بدی شکست خورده اند، تبعید شده‌اند، سرزمینشان ویران شده و سرمایه های آنان نابود شده است. اما علیرغم همه این چیزها، این امید که آنها به خانه خود باز خواهند گشت برای همه آنان وجود دارد. از چه منبعی به غیر از کتاب مقدس و وعده های خدا که در آن نوشته شده، او می توانست این امید را بدست آورد؟ این موضوع چه چیزی را درباره امیدی که می توانیم از وعده های داده شده در کلام خدا داشته باشیم، به ما می گوید؟